

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: 162-2012

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE TE ZWOLLE

Beslissing d.d. 9 augustus 2013 naar aanleiding van de op 23 juli 2012 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle ingekomen klacht van

A, verblijvende te B,
bijgestaan door mr. J.J. Serrarens, advocaat te Maastricht,

k l a g e r

-tegen-

C, psychiater, werkzaam te D,
bijgestaan door mr. N.A. Wilms, verbonden aan ARAG Rechtsbijstand te Leusden,

v e r w e e r s t e r

1. HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Het college heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen;
- het verweerschrift;
- de repliek;
- de dupliek;
- het forensisch psychiatrisch onderzoek d.d. 29 september 2011;
- de brief van de gemachtigde van verweerster met bijlagen, binnengekomen op 14 februari 2013;
- de brief van de gemachtigde van klager met bijlagen, binnengekomen op 5 juni 2013.

Partijen hebben afgezien van de hun geboden mogelijkheid om te worden gehoord in het kader van het vooronderzoek.

De zaak is behandeld ter openbare zitting van 21 juni 2013, alwaar zijn verschenen klager en verweerster, bijgestaan door hun gemachtigden.

2. DE FEITEN

Op grond van de stukken waaronder het medisch dossier en het verhandelde ter zitting dient, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, van het volgende te worden uitgegaan.

Klager, geboren op 25 juni 1951, werd op 16 april 2004 wegens misdrijven tegen de zeden veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Aan hem werd de maatregel van terbeschikkingstelling met bevel tot verpleging (verder: TBS) opgelegd. Klager verblijft thans in E (verder: 'de instelling').

Verweerster, werkzaam als psychiater te D en als gerechtelijk deskundige werkzaam voor het Nederlands Instituut voor Forensische psychiatrie en psychologie (verder: 'NIFP'), is gevraagd in opdracht van het Ministerie van Veiligheid en Justitie een psychiatrisch onderzoek te verrichten ter advisering over de wenselijkheid van verlenging van de TBS van klager als bedoeld in artikel 509o lid 4 van het Wetboek van Strafvordering, het zogenaamde zesjaarsverlengingsonderzoek. Op 30 juni 2011 heeft het ministerie aan verweerster kopieën van de relevante stukken uit het TBS-dossier gezonden, waarbij haar werd gevraagd voor 15 september 2011 advies uit te brengen.

Verweerster heeft klager op 11 juli en 28 augustus 2011 in de instelling onderzocht. Bij het eerste bezoek heeft klager aangegeven dat hij eerst overleg wilde hebben met zijn advocaat alvorens het onderzoek voort te zetten, waardoor er een tweede afspraak nodig was.

Omdat het zesjaarverlengingsonderzoek een multidisciplinair onderzoek betrof, overlegde verweerster met de mederapporteur, een psycholoog, voordat zij tot haar advies kwam. Nadat de psycholoog diens deel van het onderzoek had afgerond, heeft dat overleg plaatsgevonden.

Voordat het definitieve rapport werd uitgebracht heeft verweerster een concept van het rapport op 25 september 2011 aan klager doen toekomen. Klager ontving het concept-rapport op 28 september 2011.

Op 30 september 2011 heeft verweerster klager in de gelegenheid gesteld zijn commentaar op het rapport telefonisch met haar te bespreken. Dit telefoongesprek duurde van 18.00 tot 19.30 uur. Tijdens dit gesprek heeft klager een aantal opmerkingen aan verweerster doorgegeven. Verweerster heeft daarop wijzigingen doorgevoerd, en het definitieve rapport afgerond.

On-

der 1. onderzoeksoptzet van het definitieve rapport nam verweerster op:

"(...) Op 30 september heeft onderzoeker gedurende anderhalf uur het conceptrapport met betr. doorgenomen, waarin hij meerdere opmerkingen had die overgenomen zijn door onderzoeker en waarbij hij omstandig over zaken vertelde om ze kracht bij te zetten, zoals hij eerder ook reeds gedaan had. (...)"

Onder 7. houding tegenover de indexdelicten van het definitieve rapport nam verweerster op:

"(...) Onderzoeker neemt momenten van controle met hem door waarbij het opvalt dat hij verontwaardigd reageert als onderzoeker noemt dat hij bijvoorbeeld mogelijk controle in moet bouwen als hij kleinkinderen zou krijgen. Ook bij de advies bespreking komt hij er op terug en toont zijn verontwaardiging hierover 'ik heb nog nooit iets met een kind uit de familie gedaan.' (...)"

Onder 11. overleg, aan het einde van het rapport, nam verweerster op:

“(...) Onderzoeker heeft betr. het conceptrapport voorgelegd ter correctie. Hij heeft veel opmerkingen gemaakt die bijna allen overgenomen zijn. Hij is het niet eens met hetgeen onderzoeker gesteld heeft over de uitwerking van het delictpreventieplan. Hij heeft het met de therapeut besproken die het volgens hem er ook niet mee eens zou zijn. Er was overleg met mederapporteur die het eens was met de conclusie en het advies.”

Na 30 september 2011 heeft klager de opmerkingen die hij in het telefoongesprek heeft geuit, uitgetypt.

Verweerster heeft op 3 oktober 2011 het definitieve rapport naar het NIFP verzonden.

3. HET STANDPUNT VAN KLAGER EN DE KLACHT

Klager verwijt verweerster -zakelijk weergegeven- dat zij zich niet heeft gedragen zoals een redelijk bekwaam handelend psychiater die een pro Justitia-rapport uitbrengt betaamt, in zoverre dat zij:

1. de correcties van klager op haar concept-rapport slechts ten dele heeft verwerkt;
2. de lezer van het rapport wel de indruk geeft dat al het commentaar van klager op haar conceptrapport verwerkt is;
3. in haar rapport de suggestie wekt dat klager zou kunnen recidiveren in familiale kring
(in het contact met eventuele kleinkinderen), terwijl voor die veronderstelling of vrees
geen enkele objectieve basis bestaat en die dus puur subjectief en speculatief is.

4. HET STANDPUNT VAN VERWEERSTER

Verweerster voert -zakelijk weergegeven- aan dat haar geen tuchtrechtelijk verwijt treft. Verweerster heeft de klacht gemotiveerd bestreden, waarbij zij onder meer verwijst naar de eisen die de tuchtcolleges stellen aan rapportages, en verzoekt het college de klacht af te wijzen als ongegrond. Op het verweer wordt zo nodig in het navolgende ingegaan.

5. DE OVERWEGINGEN VAN HET COLLEGE

5.1

Het college wijst er allereerst op, dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwaame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

Het eerste klachtonderdeel

5.2

Met betrekking tot het correctierecht overweegt het college als volgt.

5.2.1

In de conceptribrichtlijn Psychiatrisch Onderzoek en Rapportage in Strafzaken ('pro Justitia') van de Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie van 28 oktober 2009 (de definitieve richtlijn is inmiddels gepubliceerd op 27 februari 2013) is met betrekking tot het recht op inzage en het recht op correctie het volgende samengevat vermeld:

Op grond van de WGBO artikel 456 respectievelijk artikel 35 Wet bescherming persoonsgegevens heeft een patiënt recht op inzage en een afschrift, indien hij daar om vraagt, met uitzondering van informatie waarbij het belang van de persoonlijke levenssfeer van een ander in het geding is.

Als aanbeveling is opgenomen:

“De psychiater moet de conclusies en het advies van de rapportage pro Justitia met de onderzochte bespreken. Wanneer de onderzochte om inzage verzoekt kan het afschrift via de raadsman of raadvrouw van de onderzochte verstrekt worden. Dit is alleen anders indien de opdrachtgever de psychiater (schriftelijk) een geheimhoudingsplicht heeft opgelegd.”

Met betrekking tot het correctierecht verwijst de conceptribrichtlijn naar artikel 36 Wet bescherming persoonsgegevens. In de richtlijn wordt dit recht als volgt toegelicht:

“Het correctierecht houdt dus in dat de onderzochte het recht heeft onjuistheden van feitelijke aard te corrigeren. Te denken valt aan onjuiste data als naam, adres, woonplaats of geboortedatum. Correctierecht betekent niet, dat wijzigingen kunnen plaatsvinden omdat de verdachte het niet eens is met een deel van het (concept-)rapport, of dat hij een passage niet relevant acht. Het heeft dus geen betrekking op het professionele oordeel of de conclusie en het advies van het rapport.”

5.2.2

In de onderhavige periode was de richtlijn nog een concept. Zowel in de stukken als ter zitting heeft verweerster te kennen gegeven dat zij destijds reeds volgens deze conceptribrichtlijn werkte. Volgens het college gold dit voor de beroepsgroep als geheel.

5.2.3

Nu verweerster zowel in de stukken als ter zitting heeft aangegeven aan klager het inzagerecht te hebben verleend door hem het volledige conceptrapport toe te zenden en daarna telefonisch te bespreken, heeft verweerster naar het oordeel van het college voldaan aan het inzagerecht. Dat klager het rapport telefonisch heeft besproken in plaats van klager daarvoor te bezoeken doet hieraan niet af.

5.2.4

Klager stelt dat verweerster zijn correcties, 83 in getal, waarvan er ongeveer 70 aan de orde zijn gekomen in het telefoongesprek, slechts ten dele heeft verwerkt. Klager heeft, zo blijkt uit de stukken en het verhandelde ter zitting, de opmerkingen na het telefoongesprek uitgewerkt en later nogmaals verder uitgewerkt. Verweerster heeft ter zitting beschreven hoe zij in het definitieve rapport is omgegaan met de door klager voorgestelde correcties. Zij heeft daarbij aan de bepaling uit de richtlijn inzake het recht

om gegevens te verbeteren en aan te vullen indien deze feitelijk onjuist zijn, een ruime invulling gegeven. Zij heeft ook andere punten in het definitieve rapport opgenomen, geschrapt of gewijzigd. Verweerster gaf aan dat klager veel vertelde en dat het lastig was om te bepalen wat hiervan moest worden opgenomen in het rapport. Wanneer klager begon met uitweidingen en beschouwingen, of doorging op details, kapte zij hem af.

Klager en zijn gemachtigde hebben ter zitting aangevoerd dat wat klager tijdens het onderzoek vertelde wat hem betreft feitelijkheden waren waarover hij in het telefoongesprek duidelijkheid wilde verschaffen.

5.2.5

Het college stelt voorop dat verweerster alleen dan klachtwaardig heeft gehandeld als zij – in strijd met de richtlijn – de door klager aangegeven onjuistheden van feitelijke aard niet heeft verbeterd.

5.2.6

Het college heeft de conceptrapportage en het definitieve rapport naast elkaar gelegd en geconstateerd dat verweerster een groot aantal wijzigingen heeft aangebracht. Het college is verder van oordeel dat veel van de door klager, in diens schriftelijke uitwerking, voorgestelde correcties niet van feitelijke aard zijn. Vaak gaat het om uitleg van, opmerkingen over of beschouwingen naar aanleiding van de tekst van de concept-rapportage die indachtig de richtlijn niet onder het correctierecht vallen.

5.2.7

Wat in het uitvoerige telefoongesprek dat klager en verweerster voerden daadwerkelijk aan de orde is geweest, hoe dit gesprek is verlopen en welke toezeggingen verweerster heeft gedaan, is, nu de lezingen van klager en verweerster hierover uiteenlopen, voor het college niet vast te stellen. Het college merkt hierbij op dat de door klager overgelegde schriftelijke notities pas na het telefoongesprek zijn vastgelegd en daarmee niet kunnen dienen als bewijs van hetgeen in dat telefoongesprek aan de orde is geweest.

5.2.8

Nu verweerster in het definitieve rapport wel degelijk een aantal correcties van feitelijke aard heeft aangebracht en tegelijkertijd klager geen voorbeelden heeft genoemd van correcties van feitelijke aard die niet door verweerster zijn overgenomen, oordeelt het college dat verweerster aan het correctierecht geen onjuiste invulling heeft gegeven aan en derhalve niet in strijd heeft gehandeld met de conceptrichtlijn Psychiatrisch Onderzoek en Rapportage in Strafzaken ('pro Justitia') van de Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie.

Het college acht het eerste klachtonderdeel daarom ongegrond.

Het tweede klachtonderdeel

5.3

Dit klachtonderdeel betreft de vraag of in het rapport de indruk wordt gewekt dat al het commentaar van klager door verweerster in het rapport verwerkt is.

Verweerster stelt dat zij in haar rapport heeft vermeld dat zij de opmerkingen van klager bijna allemaal heeft opgenomen en dat dit al aangeeft dat niet al het commentaar van klager is overgenomen. Zowel in de stukken als ter zitting heeft zij verder aangegeven dat zij in plaats van de term "opmerkingen" beter de term "correcties van feitelijke aard" had kunnen gebruiken.

Het college oordeelt dat verweerster in de eerste passage in het rapport, zie onder 2, de feiten, waarin zij het telefoongesprek met klager aanhaalt, genuanceerd heeft weergegeven dat klager meerdere opmerkingen had gemaakt die door haar zijn overgenomen. In de tweede passage, waar zij noteert dat klager veel opmerkingen heeft gemaakt die bijna alle overgenomen zijn, ontbreekt deze nuance. Het was beter geweest als verweerster het bij de eerste, genuanceerde opmerking had gehouden. Echter door beide passages in samenhang te bezien wordt volgens het college voldoende duidelijk dat verweerster heeft bedoeld dat zij alleen de correcties van feitelijke aard in het definitieve rapport heeft verwerkt. De stelling dat de indruk wordt gewekt dat alle commentaar van klager in het rapport is verwerkt is, houdt geen stand. Ook dit klachtonderdeel is daarom ongegrond.

Het derde klachtonderdeel

5.4

Kort samengevat stelt klager dat in het rapport de suggestie wordt gewekt dat klager zou kunnen recidiveren in familiale kring. Verweerster heeft in de stukken en ter zitting uiteengezet hoe zij tot deze opmerking in de rapportage is gekomen. Voor haar was het een belangrijk punt dat in meerdere rapportages het recidiverisico als hoog werd ingeschat mede omdat klager het indexdelict ontkende. In haar advies wilde verweerster ingaan op het toewerken naar begeleide vrijheden, ondanks dit hoge risico. Dit wilde zij toetsen in haar onderzoek. Zij sprak daarom met klager over situaties waarin hij terecht zou kunnen komen. Daarbij kwam onder meer het huwelijk van een van zijn kinderen ter sprake. Toen zij eventuele kleinkinderen ter sprake bracht, reageerde klager verontwaardigd. Deze reactie viel verweerster op. Omdat klager zich bij het toewerken naar meer vrijheden toetsbaar en controleerbaar dient op te stellen, vond verweerster dat zij deze reactie moest vastleggen in haar rapport. Zij heeft aan dit onderzoeksgegeven verder geen conclusies verbonden.

Het college overweegt dat indien een onder-TBS-gestelde het indexdelict ontkent, het gerechtvaardigd is om onderzoek te doen naar de risico's indien toegewerkt wordt naar meer vrijheden. Verweerster heeft daarbij op professionele wijze de mogelijke risico's geïnventariseerd, de juiste vragen gesteld en haar bevindingen gerapporteerd. Er was sprake van een verhoogd risico en de reactie van klager was heftig, ook ter zitting van het college.

Het was de taak van verweerster om alle situaties waarin klager met kinderen in aanraking zou kunnen komen, te toetsen en daarbij was de reactie van klager relevant. Het college volgt klager ook niet in zijn stelling dat de suggestie wordt gewekt dat hij zou kunnen recidiveren in familiale kring. Deze stelling vindt geen basis in het rapport. Verweerster heeft enkel de haar opvallende reactie van klager genoteerd en daaraan geen enkele conclusie verbonden.

Het college acht derhalve dit klachtonderdeel eveneens ongegrond.

De slotsom

5.5

Uit bovenstaande volgt dat de klacht in al zijn onderdelen ongegrond is en dus moet worden afgewezen. Om redenen van algemeen belang zal het college bepalen dat deze beslissing wordt gepubliceerd als vermeld in het dictum. Met de publicatie van

deze beslissing wordt beoogd eventuele onduidelijkheden die in de praktijk bestaan inzake de reikwijdte van het correctierecht, weg te nemen.

6. DE BESLISSING

Het college:

-wijst de klacht af;

-bepaalt dat deze beslissing nadat deze onherroepelijk is geworden in geanonimiseerde vorm in de Nederlands Staatscourant zal worden bekendgemaakt en ter publicatie zal worden aangeboden aan de tijdschriften 'Medisch Contact', 'Tijdschrift voor Gezondheidsrecht', 'Gezondheidszorg Jurisprudentie', 'Maandblad Geestelijke Volksgezondheid' en 'De Psychiater'.

Aldus gedaan in raadkamer door mr. W.J.B. Cornelissen, voorzitter, prof. mr. J.C.J. Dute, lid-jurist, dr. R.J. Verkes, T.S. van der Veer en A.M. Rijken, leden-geneeskundigen, in tegenwoordigheid van mr. C. Grijzen, secretaris, en uitgesproken in het openbaar op 9 augustus 2013 door mr. A.L. Smit, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. H. van der Poel-Berkovits, secretaris.

voorzitter

secretaris

Tegen deze beslissing kan binnen zes weken na de dag van verzending van het afschrift ervan schriftelijk hoger beroep worden ingesteld bij het Centrale Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg door:

- a. de klager en/of klaagster, voor zover de klacht is afgewezen, of voor zover hij/zij niet-ontvankelijk is verklaard;
- b. degene over wie is geklaagd;
- c. de hoofdinspecteur of de regionale inspecteur van de volksgezondheid, wie de gelegenheid uit hoofde van de hun toevertrouwde belangen aangaat.

Het tot het Centrale Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg gerichte beroepschrift wordt ingezonden bij de secretaris van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Zwolle, door wie het binnen de beroepstermijn moet zijn ontvangen.